

get besynderlig," begyndte han, da de havde taget Plads. „Jeg kommer nemlig til Dem for at bede Dem om en usædvanlig Tjeneste. Det gælder ikke private Forhold. Jeg gør derfor Regning paa, at De i hvert Fald vil optage min Henvendelse uden Mistro. Sagen er den: jeg modtog for nogle Timer siden gennem Direktør Zaun en Skrivelse fra Enslev ... en Skrivelse, som vi for enhver Pris maa faa ham til at tage tilbage. Men nu ligger Forholdene jo desværre saadan i Øjeblikket, at ingen af Regeringens Medlemmer eller af vore Venner i Partiet har den Gamles Tillid. De to sidste Gange, jeg selv søgte ham, vilde han ikke modtage mig, og jeg kan ikke udsætte mig for en fornyet Afvisning. I denne Nødstilstand kom jeg til at tænke paa Dem, Fru Abildgaard. De har jo altid haft en høj Stjerne hos Enslev. Jeg tror, De for Tiden er en af de faa, han har bevaret venlige Følelser for. Han har vel heller ikke glemt Deres Mands store Trofasthed mod ham — og store Taalmodighed. Dem vil han derfor ikke mistænke.“

„De gør mig helt forvirret, Tyrstrup! Og De tager ganske fejl! Jeg har ikke den allermindste Indflydelse paa Enslev. Da jeg traf ham i Sommer, kaldte han mig rent ud for en Forræder.“

„Alligevel, Fru Abildgaard. Dem vil han i hvert Fald modtage. Og han vil ogsaa høre paa Dem. Og jeg beder Dem betænke, at det gælder om at afværge en Katastrofe, som kan faa uberegnelige Følger.“

„Men hvad er det da? Hvad staar der i den Skrivelse?“

„Ja — her kommer Vanskeligheden for mig. Det har